

Én és te

Én védem itt az ágyamat,
a széket és az asztalt.
Négy fal között a csöndet itt,
mely annyiszor vigasztalt.
Rőt liget képét a falon,
az ajtót és a zárat...
a könyveket a polcokon —
szobámat és a házat.

Te mit támadsz?

Az asztalomon nagy a zűr,
úgy szerte van dobálva.
Négy fa-elefánt totyog itt,
egyiknek rossz a lába.
Bámész horvát-lány, porcellán,
és ócska írógépem...
papír, papír van mindenütt —
én ezt az asztalt védem.

Te mit támadsz?

Tegnap egy koldus csöngetett,
én álmomból riadtam;
szídtam őt és a kenyeret,
mit mégis oda adtam.
Rongyos koldus, tán tolvaj is,
él félkenyéren, éhen...
az életemhez tartozik —
én őt is, őt is védem.

Te mit támadsz?

Még piszkos hólé folydogál,
ajtómat szél nyöszörgi;
a tavaszt délen, valahol,
kék tengerünk köszönti.
Csorog a napfény holnap itt,
magot hoz két tenyéren...
rétek reményét, népekét —
én a holnapot védem.

Te mit támadsz?

Belegen

Csapkod a légy az üvegen,
koppan, megtorpan, újra száll.
Az őszelő, kint, lángban áll,
s a nyár, halódva, tavaszt üzen.

Itt, bent, barackfőtt, morzsa, ágy,
könyv, szőnyeg, váza és virág.
A légy dühöng az ablakon,
s rohan, és újra és vakon.

Az ágyban fekszem; álmodom,
önmagamat az ablakon.

Előbb-utóbb

Előbb-Utóbb... Előbb... utóbb...
Rágom a szót. Mérem a szót
Előbb?
Utóbb?

Hogy úgy lesz majd,
Hogy győzni fog;
Hogy jönnek majd
A jobb napok —
Előbb,
Utóbb...

Azt hittem már,
Hogy Ma a ma;
S nem, dűnnyögöm
Többé soha:
Előbb —
Utóbb.

Azt hittem, hogy
Örökké tart
A béke már.
De vár a Harc,
Előbb —
Utóbb.